

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 74

30. apríla 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického Audio listu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia o tajných operáciách, zbraniach a mocenských skupinách sú autorove tvrdenia; preklad ich nepotvrďuje ako historické fakty. Zachováva autorov hlas, citácie a členenie pôvodného textu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. apríla 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 74.

Už takmer mesiac uplynul odvtedy, čo v južnom Atlantiku vypukla vojna. Navonok sa zdá, že ide iba o spor medzi Argentínou a Veľkou Britániou o neúrodné, vetrom bičované Falklandské ostrovy a ostrov Južná Georgia. V skutočnosti je to oveľa viac.

Takzvaná falklandská kríza je iba viditeľným vrcholom obrovskej vojenskej operácie. Počas tohto mesiaca, apríla 1982, prebiehali prudké námorné bitky — nielen v južnom Atlantiku, ale aj v južnom Tichom oceáne. Dosiaľ bola väčšina bojových akcií utajená vojnovou cenzúrou na všetkých stranách. Ale práve keď vyslovujem tieto slová, námorná vojna na južnej pologuli sa chystá vyjsť na povrch.

Dnes, 30. apríla, sa začala úplná námorná a letecká blokáda Falklánd zo strany Kráľovského námorníctva. Zároveň Argentína vyhlásila v tej istej oblasti protiblokádu.

Aby bola blokáda účinná, musí sa udržiavať určitý čas, ale Kráľovské námorníctvo toľko času nemá. V južnom Atlantiku sa blíži zima a britské zásobovacie trasy sú neúmerne dlhé. Keď sa námorníctvo Jej Veličenstva dostalo až sem, nemôže jednoducho o niekoľko týždňov blokádu zrušiť a odplávať bez toho, aby Argentíne zasadilo krvavý úder. Briti preto budú nútení veľmi skoro podniknúť vojenské operácie, nech sú akokoľvek riskantné.

Existuje aj ďalší dôvod, prečo Kráľovské námorníctvo už nemá inú možnosť než vstúpiť do boja s argentínskymi silami. Tým dôvodom, priatelia, je, že Kráľovské námorníctvo už tento mesiac utrpelo straty v tajných bojoch. Dosiaľ neexistuje spôsob, ako vysvetliť škody, ktoré britská flotila utrpela. Až keď vypuknú verejne priznané boje, Briti sa odvážia priznať, že utrpeli bojové straty. Aby získali tento krycí príbeh, nemajú inú možnosť než vyplávať do boja; tým však riskujú ešte väčšie straty popri tých, ktoré už utrpeli. Skrátka, priatelia, námorníctvo Jej Veličenstva vplávalo do pasce.

Udalosti, ktoré sa teraz odohrávajú v južnom Atlantiku, nesú zvláštne, ironické ozveny minulosti. Už celé týždne počúvame nespočetných komentátorov, ktorí britský operačný zväz označujú slovom „armáda“. Práve Briti by sa pri tomto označení mali cítiť veľmi nesvoji. Pôvodná španielska Armada pred 400 rokmi bola preslávená ako zdanlivo neporaziteľná bojová sila, no skončila námornou katastrofou takou úplnou, že zmenila chod dejín — a španielsku Armadu nezničil nikto iný než anglické námorníctvo.

Pôvodná španielska Armada vyplávala v roku 1588 za vlády anglickej kráľovnej Alžbety I. Bola to invázna flotila, ktorá viezla tisíce elitných bojovníkov na vpád do Anglicka. Stretla sa s odvážnymi morskými vlkmi sira Francisa Drakea. Drake a jeho malé, rýchle lode obrátili situáciu proti španielskej Armade tým, že zmenili pravidlá boja. Anglická flotila bola vybavená novými delami s väčším dostrelom a držala sa na náveternej strane, mimo dosahu protivníka. Odtiaľ Angličania ostreľovali,

rozbíjali a trieštili veľké lode mohutnej Armady. Keď bolo po všetkom, zostala sotva polovica španielskej flotily, ktorá sa dokázala dovliecť späť do prístavu. Drakeovo víťazstvo nad španielskou Armadou šokovalo svet. Otvorilo Anglicku pod kráľovnou Alžbetou I. cestu k expanzii na skutočne celosvetovú ríšu.

Dnes, o 400 rokov neskôr, sa zdá, že dejiny uzavreli celý kruh. Kráľovná Alžbeta II. je svedkom rozoberania svetovej ríše, ktorej rozkvet sa začal za Alžbety I., a kultúry Anglicka a Španielska opäť stoja proti sebe. Znovu sa takzvaná armáda pripravuje na inváziu, tentoraz je však britská, nie španielska. Pred štyristo rokmi bol hrdinom dňa sir Francis Drake; dnes je duch Francisa Drakea opäť na scéne.

Vojnová zóna južného Atlantiku leží na východnom konci Drakeovho prielivu, pri južnom cípe Južnej Ameriky. Porážka španielskej Armady pred štyrmi storočiami zlomila španielsku námornú nadvládu a teraz porážka novej britskej armády možno zlomí aj to, čo zostalo z kedysi slávneho Kráľovského námorníctva.

Moje tri osobitné témy tohto AUDIO LISTU sú:

Téma č. 1 — VOJENSKÉ TAJOMSTVO OSTROVA JUŽNÁ GEORGIA

Téma č. 2 — TAJNÁ NÁMORNÁ VOJNA NA JUŽNEJ POLOGULI

Téma č. 3 — ROCKEFELLEROVSKÁ KAMPAŇ STRACHU PROTI JADROVEJ VOJNE

Téma č. 1 — VOJENSKÉ TAJOMSTVO OSTROVA JUŽNÁ GEORGIA

Keď sa začiatkom tohto mesiaca začala kríza okolo Falklandských ostrovov, spočiatku to vyzeralo ako búrka v pohári vody. Už jeden a pol storočia, od roku 1833, ovládala ostrovy Veľká Británia. Po celý tento čas Argentína spochybňovala britskú zvrchovanosť nad Falklandami. Argentína sa nespočetne ráz vyhrážala, že obsadí ostrovy, ktoré nazýva Malvíny, ale v minulosti tieto hrozby vždy vyšli navivoč a Británia si pre ne nikdy nerobila ani veľké starosti.

Ostrovy sú od Argentíny štyrikrát ďalej než Kuba od Spojených štátov a nie sú ani veľkou korisťou. Po 150 rokoch osídlenia sú Falklandy domovom menej než 2 000 britských osadníkov a množstva oviec. Skrátka, odlahlé Falklandské ostrovy sotva vyzerajú ako niečo, o čo by sa malo bojovať, a predsa sledujeme ďalšiu krízu. Sledujeme, ako medzi Veľkou Britániou a Argentínou vypuká vojna.

Thatcherovej vláda sa správa, akoby celkom zabudla na svoje obvyklé sústredenie na sovietsku hrozbu pred dverami NATO. Namiesto toho Británia vrhá proti Argentíne takmer všetko, čo má — lietadlové lode, krížniky, torpédoborce, ponorky, výsadkové lode, čokoľvek si spomeniete. Dokonca aj luxusné výletné lode boli povolané do služby a zo dňa na deň premenené na transportné lode pre vojakov. Vlna za vlnou ďalších útočných jednotiek bola mobilizovaná a vyslaná k flotile aj po jej vyplávaní. Lode a ponorky boli stiahnuté zo svojich obvyklých stanovišť v službe NATO a vyslané posilniť operačný zväz. Pôvodný zväz 40 lodí sa počas posledných týždňov neustále rozrastal na armádu s viac než 70 loďami. Viac než dve tretiny celého Kráľovského námorníctva už boli nasadené do južného Atlantiku pri Argentíne.

Pri pohľade na toto všetko sa mnohí ľudia pýtajú: O čo v tomto boji skutočne ide? Najobľúbenejšou odpoveďou, ktorú ponúkajú hlavné médiá, je „ropa“. Je známe, že pod kontinentálnym šelfom medzi Argentínou a Falklandami sú obrovské ložiská ropy, no vie sa to už takmer 10 rokov. Nijako to

nevysvetľuje načasovanie náhlej vojenskej ofenzívy Argentíny v tomto mesiaci a ropa ešte menej vysvetľuje argentínske obsadenie ostrova Južná Georgia.

Južná Georgia leží 800 míľ východne od Falklánd a nikde v jej blízkosti nie sú známe ložiská ropy. V porovnaní s Južnou Georgiou sú Falklandy ostrovným rajom. Južná Georgia je pokrytá drsnými horami, zradnými údoliami, ľadovcami a takmer trvalým snehom. Väčšina ostrova je neobývateľná. A navyše Argentína nemá na Južnú Georgiu absolútne nijaký právny ani historický nárok. V tomto ohľade ostro kontrastuje s Falklandami.

Začiatkom tridsiatych rokov 19. storočia boli Falklandy určitý čas osídlené argentínskymi kolonistami. V roku 1833 ich Briti vyhнали a ostrovy prevzali. Z tohto aj z ďalších historických dôvodov Argentína tvrdí, že Falklandy v skutočnosti patria jej, nie Británii.

Pre Južnú Georgiu však takýto argument nie je možný. Vždy ju ovládala Británia, nikdy Argentína ani Španielsko. Argentínske obsadenie Južnej Georgie vyzerá ešte nerozumnejšie z vojenského hľadiska. Argentínski vodcovia sú vojaci a rozmýšľajú vo vojenských pojmoch. Už vopred dobre vedeli, že vzdialenú Južnú Georgiu sa v nijakom prípade nepodari dlho udržať. Jej obsadením si pripravovali vojenskú porážku, keď Británia ostrov získa späť. Otázka teda znie: Prečo sa argentínska vojenská junta vôbec zaoberala zdanlivo bezcennou Južnou Georgiou?

Priatelia, odpovede na všetky tieto otázky sú vojenské, nie politické ani ekonomické. Južná Georgia skrýva obrovské vojenské tajomstvo. Je to gigantické podzemné zariadenie ukryté pod horami na severozápadnom konci ostrova. Skutočným dôvodom takzvanej falklandskej krízy je toto tajné zariadenie spolu s dvoma ďalšími podobnými zariadeniami, ktoré o chvíľu opíšem.

Tajné vojenské komplexy existujú už mnoho rokov; nie sú nové. Nový je zrýchlený harmonogram jadrovej vojny amerických bolševických vojnových plánovačov tu vo Washingtone. Posledné dva mesiace vám prinášam podrobnosti tohto nového vojnového plánu tak rýchlo, ako ich dokážem získať a overiť.

Plán požaduje, aby PRVÁ JADROVÁ VOJNA vypukla do septembra tohto roku 1982!! Práve táto rýchlo sa blížiaci hrozba jadrovej vojny spôsobila, že takzvaná falklandská kríza vypukla teraz.

To, čo sa teraz deje, je koordinovaným úsilím prekaziť časť bolševickej veľkej stratégie pre nastávajúcu jadrovú vojnu. Za súčasnou krízou stoja spoloční nepriatelia tunajších amerických bolševikov — Rockefellerov kartel a noví ruskí vládcovia v Kremli. Pokúšajú sa zničiť tretiu fázu vojnového plánu „PROJEKT Z“, ktorý som odhalil minulý mesiac. Touto fázou má byť svetová nadvláda amerických bolševikov po tom, čo budú Rusko aj Spojené štáty zničené v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Ako som spomenul minulý mesiac, kľúčom k tomuto plánu je existencia tajných zásob zbraní na rôznych miestach sveta.

Americkí bolševickí vojenský plánovači tu v Amerike spolupracujú s ďalšími bolševickými agentmi na kľúčových vojenských postoch v iných krajinách, aby rozpútali vojnu. Potom zamýšľajú bezpečne a pohodlne prečkať nimi vyvolaný jadrový holokaust vo vládnych vojnových bunkroch! Keď bojujúce národy napokon zostanú tlieť a vyčerpané, bolševici opustia rozbité zvyšky svojich hostiteľských krajín. Stretnú sa pri tajných zbrojných zariadeniach a vytiahnu svoje zbrane na svetlo. Predstúpia pred svet s jedinou zostávajúcou čerstvou, modernou a silnou vojenskou mocou na Zemi; pomocou tejto vojenskej sily sa stanú nespochybniteľnými vládcami sveta — teda toto všetko plánujú urobiť a cestu k svetovej nadvláde plánujú pripraviť veľmi skoro, rozpútaním PRVEJ JADROVEJ VOJNY v priebehu niekoľkých mesiacov. Rockefellerov kartel a noví protibolševickí vládcovia Ruska spolupracujú v pretekoch s časom, aby sa pokúsili bolševický vojnový plán zastaviť.

Minulý mesiac som spomenul, že tunajší bolševici ťazia z vojnových príprav, ktoré Rockefellerovci začali už dávno. Sú to iba asi tri roky, čo bolševici vytlačili Rockefellerovcov z postavenia hlavnej hybnej sily vlády Spojených štátov. Odvtedy je vláda Spojených štátov rozdeleným domom, zmietaným vnútornými mocenskými bojmi medzi súperiacimi bolševickými a rockefellerovskými frakciami. Predtým však Spojené štáty po celé desaťročia ekonomicky aj politicky ovládali Štyria Rockefellerovskí bratia.

V roku 1961 bratia spustili nový dlhodobý plán svetovej nadvlády. Bola to dvojvetvová stratégia, napoly viditeľná a napoly tajná, ktorú som prvýkrát opísal už dávno v AUDIO LISTE č. 28. Bol to plán, podľa ktorého sa mali Spojené štáty tajne vyzbrojiť po zuby, pričom navonok mali vyzeráť, že sa postupne odzbrojujú. Bez opakovania všetkých podrobností bola základná myšlienka veľkolepá, no jednoduchá. Rockefellerovcami ovládané Spojené štáty mali zámerne pôsobiť slabo a tým sa vmanévrovať do jadrovej vojny s Ruskom. Potom sa mali vypustiť tajné zbrane vrátane superzbraní, aby rozdrvili Rusko a ovládli svet.

Keď Rockefellerovskí bratia v roku 1961 uviedli tento veľký plán do pohybu, počítali s jadrovou vojnou ku koncu sedemdesiatych rokov. Ich vojenský analytici veľmi skoro dospeli k záveru, že plánovaná vojna bude mať na severnú a južnú pologuľu veľmi odlišné účinky. Obe supervelmoci, Spojené štáty aj Sovietsky zväz, ležia ďaleko na severnej pologuli; rovnako aj ostatné plnohodnotné jadrové mocnosti — Veľká Británia, Francúzsko, červená Čína a India. Strategických cieľov jadrovej vojny na južnej pologuli je, naopak, pomerne málo a sú od seba vzdialené. Inými slovami, očakávalo sa, že nastávajúca jadrová vojna bude v zásade vojnou severnej pologule.

Pri úplnom jadrovom holokauste sa podľa známych poznatkov závažný rádioaktívny spad postupne rozšíri a zasiahne aj oblasti, ktoré vojna spočiatku nezasiahla. Existujú však hranice toho, ako ďaleko sa vojnové oblaky môžu šíriť. Už dávno sa zistilo, že vzduch severnej a južnej pologule sa mieša iba veľmi málo. V severnej polovici našej planéty sa studený vzduch od severného pólu presúva na juh k rovníku a potom sa ako teplý vzduch vracia na sever. Zrkadlový obraz tohto procesu prebieha v južnej polovici planéty. Vzduch severnej a južnej pologule sa stretáva v rovníkovej zóne, ale len veľmi malá časť si vymení miesto.

Vojenský záver, priatelia, znie takto: nastávajúca jadrová vojna by mohla na celé budúce generácie zničiť veľké oblasti severnej pologule; ak sú však výpočty správne, južná pologuľa by mohla vyviaznuť prakticky nedotknutá vojnou. To bola hudba pre uši Štyroch Rockefellerovských bratov. Krátky pohľad na glóbus ukazuje prečo. Rockefellerov kartel ovláda Latinskú Ameriku od druhej svetovej vojny. Ako som rozoberal vo svojom úplne prvom mesačnom AUDIO LISTE, Nelson Rockefeller počas vojny upevnil zovretie kartelu nad Latinskou Amerikou. Dosiahol to ako takzvaný „koordinátor obrany pologule“ vtedajšieho prezidenta Franklina D. Roosevelta. Tým je teda vyriešený juhoamerický kontinent a jeho prírodné zdroje.

Potom je tu africký kontinent. Aj tam už Rockefellerovci ovládali rozsiahle oblasti čiernej Afriky, najmä južne od rovníka. To všetko vďaka úsiliu Johna D. Rockefellera III., ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 36.

Pri pohľade okolo zemegule sú z hľadiska svetovej nadvlády najdôležitejšími zostávajúcimi pevninami Austrália a Nový Zéland. Vďaka druhej svetovej vojne boli obe Rockefellerovcom doširoka otvorené.

Rockefellerovskí bratia sa rozhodli vybudovať tajné vojenské zariadenia na južnej pologuli, ktoré sa mali používať po nastávajúcej vojne. Takto očakávali, že po vojne na severnej pologuli sa stanú pánmi preživšej južnej polovice planéty Zem. Keď sa potom severná pologuľa bude postupne zotavovať z jadrového holokaustu, Rockefellerovská ríša bude môcť pozbierať jej trosky. Týmto spôsobom bratia

tretej generácie Rockefellerovcov očakávali, že ich rodinná dynastia zdedí Zem.

Aby mohli po vojne vojensky ovládať južnú pologuľu, museli mať k dispozícii prostriedky na uplatnenie vojenskej sily na ktorejkoľvek pevnine. Napríklad vzbury proti Rockefellerovskej nadvláde by vyžadovali vojakov — nie zásah lúčovými zbraňami z Mesiaca. Za najkritickejší faktor povojnovej vojenskej nadvlády nad svetom sa považovalo námorníctvo. Boli potrebné najmenej dve tajné námorné flotily — jedna so základňou v južnom Atlantiku a druhá v južnom Tichom oceáne. Keďže rezervné flotily mali zostať tajné až do skončenia jadrovej vojny na severnej pologuli, nemohli sa stavať v existujúcich lodeniciach. Museli sa vybudovať nové výrobné zariadenia a museli byť ukryté. Ukryť celú lodenicu nie je malá úloha; zaberá veľa priestoru. Navyše bolo nevyhnutné, aby aj hotové lode zostali skryté. Najlepším riešením bolo spojiť lodenicu a námornú základňu do jedného celkového tajného zariadenia. Napokon muselo byť tajné námorné zariadenie nezraniteľné jadrovým útokom; inak by v prípade predčasného odhalenia jeho existencie mohlo byť tajné námorníctvo zničené.

Spojené požiadavky na utajenie, priestor a ochranu pred útokom boli obrovské; jedného dňa v roku 1959, keď boli všetky tieto plány ešte v počiatočných štádiách vývoja, sa však objavila odpoveď. Počas takzvanej bankovej cesty do Švédska Davida Rockefellera previedli jedinečným skrytým námorným prístavom. Prístav je vyhlbený v pevných žulových útesoch, ktoré siahajú priamo k vode. Vstup doň tvorí gigantický otvor v boku útesu, ktorý možno uzavrieť obrovskými ocelovými vrátami. Za týmto veľkým vchodom na úrovni vody bola vyhlbená obrovská dutina, v ktorej sa môžu nachádzať lode.

Rockefellerovskí bratia a ich vojenský poradca sa rozhodli, že väčšia, tajnejšia a lepšie chránená verzia švédskeho skrytého prístavu je presne to, čo chcú. Začal sa teda prieskum vhodných lokalít. Zahŕňal pobrežné oblasti celej južnej pologule. Mnohé oblasti boli veľmi rýchlo zamietnuté, pretože mali nevhodný terén. Iné boli zamietnuté, pretože ležali príliš blízko rovníka. Ďalšie museli byť vylúčené, pretože v ich blízkosti žilo priveľa ľudí, čo znemožňovalo požadovanú mieru utajenia. Napokon bolo nevyhnutné, aby boli vybrané lokality tajných námorných zariadení úplne politicky bezpečné.

Lokality boli napokon vybrané. V južnom Tichom oceáne padla voľba na úplný juh Nového Zélandu. Práve na to som narážal v AUDIO LISTE č. 71 pred tromi mesiacmi, keď som upozornil na mimoriadny význam Nového Zélandu v nastávajúcej vojne.

Na získanie potrebného priestoru sa tajné novozélandské námorné zariadenie muselo rozdeliť medzi dve blízke lokality. Jedna je na úplnom juhozápadnom cípe Južného ostrova, kde pohorie známe ako Južné Alpy siaha prakticky až k vode. Druhá časť zariadenia je zabudovaná do severozápadného cípu Stewartovho ostrova, ktorý leží pri cípe Južného ostrova. Zariadenie na Stewartovom ostrove je vyhlbené vo vrchu známom ako Mount Anglem.

Novozélandská lokalita spĺňala všetky požiadavky. Od druhej svetovej vojny je vláda Nového Zélandu ešte tesnejšie spojená so Spojenými štátmi než s Veľkou Britániou. Lokalita leží ďaleko od rovníka a zariadenia sú ukryté hlboko pod horami, chránené pred jadrovým útokom. Sú aj príliš hlboko na to, aby ich zasiahli útoky časticovými lúčmi, a novozélandská lokalita má dobrú polohu na ovládanie celého južného Tichého oceánu.

V južnom Atlantiku sa našla ešte dokonalejšia lokalita. Tou lokalitou, priatelja, je ostrov Južná Georgia. Jeho poloha je ideálna na námorné ovládanie celého južného Atlantiku. Vysoké, drsné hory poskytli dokonalé miesto pre tajné zariadenie na severozápadnom cípe ostrova dlhého 100 míľ. Ostrov ovláda Veľká Británia, ktorej vláda bola podobne ako vláda Nového Zélandu ochotná spolupracovať; Južná Georgia bola prakticky neobývaná s výnimkou veľrybárskej stanice na severovýchodnom pobreží. Stanica bola asi 50 míľ od nového tajného zariadenia, ktoré sa stavalo, ale Británia nič neriskovala. V roku 1965 bola veľrybárska stanica zatvorená. Odvtedy na Južnej Georgii nežijú nijakí obyvatelia

okrem niekoľkých desiatok údajných antarktických vedcov.

Výstavba tajných námorných zariadení — dvoch na Novom Zélande a jedného na Južnej Georgii — sa začala začiatkom šesťdesiatych rokov. Použité postupy boli prispôsobené z techník, ktoré sa predtým používali na budovanie iných veľkých podzemných zariadení, napríklad zariadenia NORAD vo vnútri hory Cheyenne Mountain v Colorade; tieto techniky však boli zásadne novým spôsobom upravené tak, aby sa k stavbe pristupovalo priamo z mora, nie po súši. Vďaka tomu hora, ktorá poskytovala úkryt, zostala navonok nezmenená počas výstavby aj po nej.

Otvory v boku hory potrebné na vplávanie a vyplávanie lodí boli čo najmenšie a dobre zamaskované. Podobne ako pri švédskom skrytom námornom prístave možno vstupy do tajných zariadení uzavrieť. Keď sú uzavreté, vstup sa prakticky nedá odhaliť, pokiaľ presne neviete, kde je; a na rozdiel od väčšiny veľkých stavebných projektov sa v okolí nenachádzajú haldy ani hromady zvyšnej horniny, ktoré by priťahovali pozornosť. Umelé jaskyne, v ktorých sú tajné námorné zariadenia, sú obrovské, ale všetka hornina a odpad boli odstránené do mora.

Po vybudovaní tajných námorných zariadení bolo potrebné vybaviť ich na stavbu lodí a skladovanie pri dokoch. K tejto úlohe výrazne prispelo predstierané odzbrojovanie Spojených štátov v šesťdesiatych rokoch. Od roku 1961 do roku 1968 zohrával v tejto zložitej Rockefellerovskej schéme kľúčovú úlohu jeden muž. Bol ním vtedajší minister obrany Robert McNamara. Po celé šesťdesiate roky McNamara riadil verejné okliešťovanie viditeľnej vojenskej moci Ameriky. Zahŕňalo to zatváranie a rozoberanie celých lodeníc. Čo nám nepovedali, bolo, kam sa všetko vybavenie lodeníc potom dostalo. Dostalo sa, priatelia, do nových tajných zariadení, ktoré sa vybavovali na Novom Zélande a Južnej Georgii!

Tajné námorné zariadenia slúžili ako zariadenia na výrobu duplikátov určitých lodí a ponoriek navrhnutých a postavených tu v Spojených štátoch. Ako minister obrany Caspar Weinberger nedávno povedal Kongresu, je lacnejšie stavať dve lode naraz. To platí najmä vtedy, keď je druhá loď presnou kópiou prvej. V posledných rokoch to platí ešte viac vďaka používaniu počítačom riadených výrobných postupov.

Tajné námorné flotily postavené v tajných zariadeniach sa skladajú z duplikátov — presných kópií určitých iných lodí a ponoriek. Všetky majú jadrový pohon — jadrové ponorky, jadrové križníky, jadrové torpédoborce a, áno, aj jadrové lietadlové lode, tri. Tajné dvojča bolo postavené pre U.S.S. Nimitz, pre U.S.S. Eisenhower a pre novo spustenú U.S.S. Carl Vincent. Všetky boli financované prostredníctvom gigantických takzvaných prekročení nákladov, o ktorých neustále počúvame v súvislosti s ministerstvom obrany; a všetky tri lietadlové lode dostali plný počet lietadiel, ktorých výroba bola financovaná rovnakým spôsobom!

Lode tajných námorných flotíl amerických bolševikov sú všetky kópiami iných plavidiel s jadrovým pohonom. Aj napriek tomu však majú tajné námorné lode jeden kľúčový rozdiel.

Minulý mesiac som odhalil, že takzvanému „programu Stealth“ sa podarilo vyvinúť určitý druh elektromagnetického štítu neviditeľnosti. Táto technika robí objekt z diaľky neviditeľným tým, že deformuje svetelné vlny v jeho okolí.

Teraz sa urýchlene rozbíha výroba celkom novej flotily príзраčných bojových lietadiel, ktoré využívajú tento princíp; a, priatelia, všetky lode tajného námorníctva amerických bolševikov už boli vybavené podobným zariadením vytvárajúcim pole Stealth! Princíp Stealth sa v skutočnosti uplatňuje na lodiach ľahšie než na lietadlách, pretože je tam viac miesta na výkonné zariadenie, ktoré pole vytvára.

Po PRVEJ JADROVEJ VOJNE by tajné námorníctvo Stealth amerických bolševikov bolo svetelné roky pred ktorýmkoľvek iným námorníctvom, ktoré by na Zemi zostalo. Dokonale by sa hodilo na zamýšľanú

úlohu svetovej nadvlády. Rockefellerovci to všetko rozbehli už dávno, priatelia, ale pred tromi rokmi stratili kontrolu nad ozbrojenými silami Spojených štátov. Teraz ich ovládajú americkí bolševici a tí sú odhodlaní viesť vojnu.

Tieto tajné námorné zariadenia vyvolali to, čo sa nazýva „falklandskou krízou“.

Téma č. 2 — TAJNÁ NÁMORNÁ VOJNA NA JUŽNEJ POLOGULI

V AUDIO LISTE® č. 73 minulý mesiac som opísal „PROJEKT Z“, novú bolševickú trojfázovú stratégiu PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Elitná skupina tunajších amerických bolševických vojenských plánovačov práve rozpracúva tento plán v tajnej vojnovnej miestnosti tu vo Washingtone. Je to plán, podľa ktorého Spojené štáty zasadia prvý jadrový úder a po ňom bude nasledovať úplná termonukleárna vojna s Ruskom.

Po rozpútaní holokaustu ho tunajší bolševici aj bolševici v určitých ďalších krajinách plánujú bezpečne prečkať v pohodlných vojnových bunkroch. Napokon, keď PRVÁ JADROVÁ VOJNA vyhasne v patovej situácii, plánujú za sebou zanechať popol Spojených štátov a ich spojencov. Aktivujú tretiu fázu svojej veľkej stratégie a odhalia svoje tajné zbrane, najmä tajné námorné flotily. Pomocou nich plánujú dobyť a ovládať to, čo zostane zo sveta. Spojené štáty, ako ich poznáme, budú mŕtve a zaniknuté; v očiach samotných bolševikov však tento výsledok bude predstavovať víťazstvo.

Harmonogram jadrovej vojny, ktorý som prvýkrát odhalil pred dvomi mesiacmi, dosiaľ stále platí. Stále miera na začiatok jadrovej vojny do septembra tohto roku 1982! Čas sa rýchlo kráti.

Tunajší bolševici šprintujú k vojne tak rýchlo, ako dokážu; ale, priatelia, v týchto pretekoch nie sú jedinými bežcami. Majú dvoch úhlavných nepriateľov a obaja sú rovnako odhodlaní podraziť bolševikom nohy. Jedným nepriateľom tunajších bolševikov je Rockefellerov kartel; druhým je nová protibolševická vládnuca klika v Rusku. A teraz títo dvaja spoloční nepriatelia bolševikov určitými spôsobmi spájajú svoje úsilie.

V AUDIO LISTE č. 71 pred tromi mesiacmi som oznámil, že medzi Rockefellerovým kartelom a Rusmi sa pripravuje nová, obmedzená protibolševická koalícia. Stretnutie Haiga a Gromyka 26. januára vo švajčiarskej Ženeve bolo zlomovým bodom pri jej vytváraní. Teraz je už skutočnosťou a stojí za takzvanou „falklandskou krízou“, ktorá teraz dominuje titulkom. Treba zdôrazniť, že tento nový vzťah medzi Rockefellerovým kartelom a Ruskom má veľmi ďaleko od skutočného spojenectva. Musia medzi sebou vyriešiť veľmi závažné spory, ale zatiaľ medzi sebou vyhlásili prímerie, aby sa vyrovnali so spoločným smrteľným nepriateľom — bolševikmi tu v Amerike.

Prvoradou prioritou Rusov a Rockefellerovcov je spomaliť bolševické prípravy na bezprostredne hroziacu jadrovú vojnu. Ak sa im to podarí, čas hrá v prospech Rockefellerovho kartelu v určitých politických hnutiach, o ktorých som hovoril minulé leto v AUDIO LISTE č. 67. Spomalenie harmonogramu jadrovej vojny poskytne aj viac priestoru na uskutočnenie ďalších protibolševických krokov.

Spoloční rockefellerovsko-ruskí plánovači do polovice februára rozhodli, že vojenský zásah proti bolševikom je nevyhnutný a musí prísť veľmi rýchlo. Žiadny iný typ zásahu nemal nádej zapôsobiť dostatočne rýchlo na to, aby zabránil jadrovej vojne do konca tohto leta.

Presné podrobnosti vojnového plánu „PROJEKT Z“ nepoznajú ani Rockefellerovci, ani Rusi, no je známe, že jeho všeobecné obrisy zodpovedajú tomu, čo som opísal minulý mesiac.

Rozhodlo sa, že treba pripraviť vojenskú akciu, ktorá podkope tretiu fázu bolševického vojnového plánu — teda zaútočiť na tajné námorné zariadenia a flotily na južnej pologuli ovládané bolševikmi a ochromiť ich. Spoluprácou dokázali Rockefellerov kartel a Rusi pripraviť plán útoku, ktorý by ani jedna strana nedokázala uskutočniť sama. Rockefellerovská skupina, ktorá tieto základne vybudovala a pôvodne ovládala, poskytla podrobné spravodajské informácie o najlepšom spôsobe útoku. Rusi so svojím obrovským vojenským aparátom poskytli silu na jeho skutočné vykonanie.

Bolo nevyhnutné vymyslieť schému, ktorá umožní zaútočiť na obe tajné flotily, v južnom Atlantiku aj v južnom Tichom oceáne. Ak by ktorákoľvek z nich prežila nedotknutá, bolševický vojnový plán by zostal uskutočniteľný.

Vojenský analytici veľmi rýchlo dospeli k záveru, že priamy útok na novozélandské zariadenia neprichádza do úvahy. Neexistovala nijaká kombinácia kománd, bojových potápačov či inej vojenskej sily, ktorá by dokázala útok utajiť pred vonkajším svetom. Akýkoľvek útok na novozélandské základne by rozpútal práve tú vojnu, ktorej chcú Rockefellerovci a Rusi zabrániť.

Situácia v južnom Atlantiku však bola iná. V istom zmysle bola najväčšia výhoda Južnej Georgie zároveň jej Achillovou pätou. Mimoriadna izolovanosť, ktorá chránila utajenie základne na Južnej Georgii, umožňovala aj skrytý vojenský útok. Kľúčom bola Argentína a jej dlhoročné nároky na Falklandské ostrovy.

Ako som spomenul v prvej téme, Rockefellerov kartel po desaťročia ovláda celú Latinskú Ameriku. Do Argentíny boli vyslaní operatívci kartelu, aby dohodli postup s tamojšou vládnuou vojenskou juntou. Historický spor o Falklandské ostrovy mal poslúžiť ako leš, ako vojenské krytie, ktoré umožní zaútočiť na základňu na Južnej Georgii. Argentínskym generálom rozhodne nepovedali všetko o situácii, ale povedali im dosť na to, aby bolo jasné, čo majú urobiť.

Ako podnet na spoluprácu boli argentínskym vodcom prisľúbené štedré odmeny. Zaručili im, že po skončení strelby zostanú Falklandské ostrovy v argentínskych rukách. Táto záruka zahŕňala sľub tajnej vojenskej pomoci podľa potreby proti Kráľovskému námorníctvu. A na podporu problémovej argentínskej ekonomiky im sľúbili, že Rockefellerov kartel pomôže rozvíjať obrovské ložiská ropy pri pobreží. S týmito spoločnými sľubmi vojenskej slávy a finančných odmien argentínska vojenská junta s plánom súhlasila.

Dňa 19. marca Argentína uskutočnila prvé dejstvo spoločného plánu útoku. Na opustenej starej veľrybárskej stanici na Južnej Georgii pristála skupina argentínskych obchodníkov so šrotom — predstavte si. Údajne prišli rozobrať staré budovy a odviesť ich na predaj. Pritom nad pracoviskom vztýčili aj argentínsku vlajku. Briti, ktorí sú v súvislosti s Južnou Georgiou vždy nervózni, pohotovo zareagovali podľa očakávania. Britská antarktická prieskumná loď „Endurance“ vysadila na breh 22 príslušníkov námornej pechoty. Tí vyhnali obchodníkov so šrotom a strhli argentínsku vlajku.

Incident poskytol argentínskej junte želanú zámienku, aby priviedla tlejúci 150-ročný spor o Falklandy do varu. Argentína v minulosti z času na čas tvrdila, že Južná Georgia je súčasťou Falkland, pretože ju takto spravuje Británia. Tento argument je veľmi slabý, no teraz sa veľmi hodil. Z úst argentínskych vodcov nešlo o nič nové, takže nič nenaznačovalo, čo sa skutočne chystá.

Koncom marca sa argentínske vojenské sily začali zhromažďovať na útok proti Falklandám. „Nič nové,“ pomyslelo si britské vrchné velenie. Argentína už v minulosti mnohokrát uskutočnila výhražné manévry. Predpokladalo sa, že to opäť zopakuje; 2. apríla však argentínske sily urobili neočakávané. Po mnohých predchádzajúcich falošných poplachoch tentoraz naozaj vtrhli na ostrovy a obsadili ich. Všetky verejné argentínske vyhlásenia zdôrazňovali dlhoročné historické nároky na samotné

Falklandy; pre istotu však nasledujúci deň malá argentínska jednotka obsadila aj vzdialenú Južnú Georgiu. Jednotka bola taká malá, že spočiatku vzbudzovala dojem, akoby z argentínskeho pohľadu išlo len o vedľajšiu akciu; malý oddiel 22 príslušníkov Kráľovskej námornej pechoty však bol premožený a odvezený z ostrova spolu so skupinou 13 údajných vedcov. To bol rozhodujúci okamih spoločného rockefellerovsko-ruského plánu útoku.

Vďaka zložitému odpútaniu pozornosti, ktoré pripravili argentínske sily, sa na ostrov nepozorovane dostal špeciálny tím komanda. Na základe podrobných Rockefellerovských informácií o základni sa tím presunul na miesto na hore priamo nad rozľahlou tajnou základňou. Rockefellerovskí členovia tímu zostavili špeciálne vysokorýchlostné vrtné zariadenie, kým ruskí členovia sa sústredili na vojenskú obranu. Neskoro večer 3. apríla sa vojenské vrchné velenie v Londýne napokon dozvedelo, čo sa skutočne deje. Tajná základňa na Južnej Georgii bola napadnutá prakticky jediným možným spôsobom. Spoločný rockefellerovsko-ruský tím vrtal šachtu cez horu smerom nadol k vyhlíbenej jaskyni vo vnútri. Bolo len otázkou času, kedy vrt prerazí strop gigantickej skrytej námornej základne. Po vytvorení otvoru bol ďalší krok zrejímavý. Rockefellerovsko-ruský tím by cez otvor vložil nejakú zbraň. Najpravdepodobnejším odhadom bol nervový plyn.

Otrasy, ktoré večer 3. apríla prešli najvyššími úrovňami britskej vlády, sa sotva dajú opísať, priatelia. Thatcherovej vláde, podobne ako takzvanú Reaganovu administratívu tu v Amerike, ovládajú bolševici. Preto Margaret Thatcherová vždy povie „ja tiež“, keď Reaganova administratíva čokoľvek povie alebo urobí proti Rusku. Obe vlády sa podieľajú na tajnom pláne jadrovej vojny, čím úplne zrádzajú obyvateľov svojich krajín, a večer 3. apríla náhle zistili, že ich drahocenný vojnový plán má veľmi, veľmi vážne problémy.

Thatcherovej vláda okamžite začala zostavovať námornú armádu, ktorá mala vyplávať do južného Atlantiku. Rozkaz dňa znel: ponáhľať sa. Na Južnej Georgii sa vrtalo nepretržite. Najlepšie odhady hovorili, že vrt prerazí strop námornej základne asi o tri týždne, približne 24. apríla. Ak dovtedy na Južnú Georgiu nedorazí pomoc, tajné zariadenie by mohlo byť odsúdené na zánik. Sily umiestnené priamo v zariadení sa za daných okolností nedokázali brániť. Ich mohutné námorné lode boli ako lode vo fľaši. Neodvážili sa fľašu otvoriť a vyplávať do boja, pretože ruské komando bolo vyzbrojené taktickými a jadrovými zbraňami. Otvoriť vstupné vráta odolné proti výbuchu by bola samovražda.

Dňa 5. apríla, iba dva dni po obsadení Južnej Georgie, sa z britských prístavov začalo presúvať približne 40 vojnových lodí. V ten istý deň bol lord Carrington zbavený funkcie ministra zahraničných vecí. Prinútili ho odstúpiť, priatelia, pretože pomohol Rockefellerovskému plánu útoku tým, že bagatelizoval argentínske prípravy na útok.

V ten istý deň, 5. apríla, Nový Zéland, domov druhej tajnej námornej flotily, prerušil diplomatické styky s Argentínou. Obe skryté novozélandské zariadenia boli uvedené do stavu „červenej pohotovosti“. Ako preventívne opatrenie dostali všetky ponorky na dvojitej základni rozkaz vyplávať na more. Niekoľko hladinových lodí už bolo na mori na skúšobných plavbách, no vo vnútri skrytej dvojitej námornej základne stále zostalo sedem (7) veľkých lodí vrátane jednej z jadrových lietadlových lodí, ktoré som spomenul.

V ten rušný deň 5. apríla bol argentínsky minister zahraničných vecí Costa Mendez v sídle Organizácie Spojených národov v New Yorku. Znepokojovalo ho nasadenie takej veľkej časti Kráľovského námorníctva. Costa Mendez sa ponáhlal sem do Washingtonu, aby od určitých predstaviteľov získal nové uistenia. A získal ich!

Nasledujúce približne dva týždne boli správy plné príbehov o údajne pomalom pohybe britskej flotily počas prebiehajúcich rokovaní. To bol, priatelia, iba krycí príbeh. Kráľovské námorníctvo sa v

skutočnosti spájalo a postupovalo čo najrýchlejšie k Južnej Georgii. Ak by operačný zväz dorazil včas na záchranu tajnej základne, bola pravdepodobná veľká bitka. Oficiálne príbehy o „pomalom pohybe“ britskej armády mali vytvoriť časovú rezervu na túto bitku. V prípade potreby by mala flotila niekoľko dní na opätovné obsadenie Južnej Georgie a potom by mohla pokračovať tak, aby podľa oznámeného harmonogramu dorazila k Falklandám. Takto by sa zakryl rozhodujúci význam Južnej Georgie a veľké tajomstvo by zostalo zachované.

Spočiatku sa očakávalo, že predsunuté časti britskej flotily dorazia do blízkosti Južnej Georgie do dvoch týždňov. To by bolo dosť skoro na útok proti spoločnému rockefellerovsko-ruskému tímu komanda a zastavenie vrtania pred jeho dokončením. Ruské kozmosféry a ponorky však plán rozvrátili.

Kľúčové predsunuté časti kontingentu určeného na útok na Južnú Georgiu opustili ostrov Ascension skoro 14. apríla, dva dni pred oficiálnym oznámením. Krátko nato sa dostali do problémov. Ruské kozmosféry a útočné ponorky sa priblížili k jednej lodi, ktorá bola rozhodujúca pre plánovaný protiútok na Južnú Georgiu. Kozmosféry bombardovali mostík a bojové informačné centrum lode neutrónovým žiarením. V priebehu okamihov zostala loď bez velenia, jej spojenie aj radar stíchli. Potom sa priblížila ruská ponorka a túto kľúčovú britskú loď rýchlo dorazila torpédami. Rozlomila sa pri sekundárnych výbuchoch a rýchlo sa potopila. Pokiaľ je známe, nikto neprežil.

Tento neočakávaný otras uprostred Atlantiku mal dva následky, oba dôležité:

Po prvé, spomalil preteky britskej armády smerom k južnému Atlantiku. Operačný zväz musel byť preskupený do zostavy vhodnejšej na obranu počas plavby, ale to stálo drahocenný čas. Verejné oznámenia z Londýna o postupe flotily toto spomalenie odrážali. Harmonogram príchodu na bojové stanovišťa pri Falklandách sa začal stále viac predlžovať. To všetko poskytlo spoločnému tímu komanda na Južnej Georgii ďalší čas. Vrtanie pokračovalo.

Druhý následok potopenia bol rovnako dôležitý. Námorníctvu Stealth v južnom Tichom oceáne bola odoslaná správa, aby sa pripravilo na možnú akciu. Bolo zrejmé, že do diania v Atlantiku vstupuje ruské námorníctvo, čo znamenalo, že Kráľovské námorníctvo sa môže dostať do veľkých problémov. Uprostred noci, skoro 15. apríla, sedem lodí Stealth vyplávalo zo svojich dvoch tajných základní na juhu Nového Zélandu. Rozmiestnili sa v oblasti tajného operačného veliteľstva na ostrovoch Antipodes, 450 míľ juhovýchodne od Nového Zélandu. Ich elektromagnetické štíty boli v prevádzke, aby ich chránili pred útokom. Tieto štíty znemožňujú spojenie s vonkajším svetom, či dokonca jeho pozorovanie, ako som vysvetlil minulý mesiac; keď však lode Stealth dorazili k Antipodes, pripojili sa na bóje vybavené tienenými komunikačnými káblami vedúcimi k ostrovnému veliteľstvu. Veliteľstvo na Antipodes bolo zasa v neustálom spojení so základňou na Južnej Georgii prostredníctvom zaoceánskeho kábla vedeného okolo cípu Južnej Ameriky. Nasadenie dostupných lodí tichomorskej flotily Stealth bolo presne tým, v čo spoločný rockefellerovsko-ruský plánovací tím dúfal. Lode boli vyhnané zo svojho v zásade nezraniteľného úkrytu na Novom Zélande!

Po potopení britskej lode 14. apríla nasledovali aj ďalšie udalosti. Dňa 15. apríla sa argentínske námorníctvo začalo presúvať z prístavov. V ten istý deň Alexander Haig opäť prišiel do Buenos Aires. Údajne tam bol ako diplomat, ale v skutočnosti tam bol ako generál, ktorý rokoval s generálmi. Haig je najvyšším vládnyim operatívcom Rockefellerovho kartelu, ako som už v minulosti odhalil. Zabezpečoval, aby Argentínčania v tej rozhodujúcej chvíli nestratili odvahu a neustúpili. O štyri dni neskôr, 19. apríla, Haig odletel do Washingtonu. Keď nastupoval do lietadla, pochyľne povedal novinárom: „Čas sa kráti.“ A tak to aj bolo, priatelia, pre tajnú základňu na Južnej Georgii.

Hneď na druhý deň, 20. apríla, vrt prerazil do vyhlbenej jaskyne námornej základne. Bolševickí vojenský analytici v Londýne neočakávali, že bude možné ho dokončiť skôr než prinajmenšom cez

nasledujúci víkend. Britská flotila bola stále mimo dosahu.

Zbraňou, ktorú tím komanda spustil cez dlhý otvor, bola malá, kompaktná ruská neutrónová bomba. Keď bola odpálená v uzavretom priestore obrovskej umelej jaskyne, jej účinky boli ničivé. Intenzívne žiarenie okamžite zabilo všetkých vo vnútri základne. Predpokladá sa tiež, že tepelné a tlakové účinky bomby poškodili všetky lode vo vnútri natoľko, že ich vážne vyradili z činnosti.

Medzitým sa ruské kozmosféry a ponorky zbíhali k lodiam Stealth, ktoré pri ostrovoch Antipodes čakali na rozkazy. Z diaľky boli lode pre oko neviditeľné vďaka ochranným štítom, ktoré zároveň chránia pred útokom lúčových zbraní; pre taktiku, ktorú Rusi použili, však boli ľahkými cieľmi.

Kozmosféry sa vznášali nad nimi a lokalizovali sedem lodí pomocou svojho psychoenergetického dialkomerného zariadenia známeho ako PRF. Ako som už oznámil, nie je známa nijaká metóda, ktorou by sa dalo PRF rušiť. Kozmosféry rádiom oznámili útočným ponorkám presné polohy lodí. Ponorky boli vyzbrojené špeciálnymi nenavádzanými, nejadrovými torpédami, navrhnutými tak, aby vybuchli pri náraze. Sofistikovanejšie torpéda by ochranný štít každej lode odklonil z kurzu alebo predčasne odpálil; tieto jednoduché torpéda však len preplávali cez každé pole neviditeľnosti, zasiahli loď a vybuchli. Do 15 minút od začiatku útoku smerovalo všetkých sedem bolševických lodí Stealth ku dnu a s nimi aj ich bolševickí velitelia a žoldnierske posádky zhromaždené z celého sveta.

Akcia v južnom Tichom oceáne sa odohrala krátko po západe slnka miestneho času. Tu vo Washingtone bolo približne 14.00 hod. 23. apríla. V ten večer bol minister zahraničných vecí Haig krátko videný na verejnosti s novým britským ministrom zahraničných vecí Francisom Pymom. Pym mal na tvári umelý pseudoúsmev, ktorý sa diplomati učia vždy nosiť na verejnosti. Ale Haig nie. Haig sa usmieval od ucha k uchu a niet divu. Spoločná rockefellerovsko-ruská vojenská operácia bola skvelým úspechom. Tajná bolševická juhoatlantická flotila bola prakticky zničená, uzavretá vo vnútri Južnej Georgie; a tichomorská flotila, hoci nebola zničená úplne, bola vážne ochromená. Spoluprácou Rockefellerov kartel a Rusi vyhrali tajnú námornú vojnu na južnej pologuli.

Téma č. 3 — ROCKEFELLEROVSKÁ KAMPAŇ STRACHU PROTI JADROVEJ VOJNE

Práve keď vyslovujem tieto slová, správy vzbudzujú dojem, že v južnom Atlantiku sa vojna ešte len chystá vypuknúť, ale skutočná vojna na južnej pologuli už skončila. To, čo teraz sledujeme, je začiatok jej krvavej dohry. Touto dohrou je bitka o Falklandské ostrovy. Tie boli prisľúbené Argentíne ako odmena za jej úlohu v tajnej vojne.

V tejto chvíli tunajší bolševici vo Washingtone presadzujú verejné oznámenie, že Spojené štáty sa postavia na stranu Británie. Len čo sa to stane, vojenské akcie okolo Falklánd sa rýchlo vystupňujú. Británia nemá inú možnosť než bojovať. Už utrpela straty, ktoré nemožno vysvetliť bez verejnej bitky; bojom však bolševici v Británii riskujú ponížujúcu a tragickú porážku Kráľovského námorníctva.

Medzitým sa tunajší Rockefellerovskí stratégovia sústreďujú na rýchlo rastúcu kampaň proti jadrovej vojne. Teraz zo všetkých strán počúvame o takzvanom „hnutí za jadrové zmrazenie“. Objavujú sa dokumentárne filmy, články a publicita všetkého druhu, ktoré majú zvýšiť našu citlivosť na hrôzy jadrovej vojny. V posledných mesiacoch sa dokonca na hlasovacích lístkoch začali objavovať referendá o otázke jadrovej vojny. Lekári sa združujú, aby varovali verejnosť pred tým, čo by sa stalo, keby došlo k jadrovej vojne.

Hovoria nám, že toto všetko vzniká spontánne. Už 37 rokov žijeme v jadrovom veku a nič podobné ešte nikdy nenabralo taký rozmach; teraz však máme veriť, že milióny Američanov spontánne dostali tie

isté nápady v rovnakom čase. Ak tomu veríte, priatelia, vzdávam sa. Takéto hnutia sa nikdy, a myslím tým nikdy, nerozvíjajú bez vedenia, organizácie a peňazí — a to veľkého množstva peňazí.

Sledujeme Rockefellerovský aparát pre styk s verejnosťou v činnosti. Ako som už vysvetlil, Rockefellerov kartel si nemôže dovoliť, aby došlo k jadrovej vojne. Ak k nej dôjde, stratí všetko, pretože nie je v postavení, z ktorého by ju mohol ovládať. Namiesto toho v prípade vojny zvíťazia úhlavní nepriatelia Rockefellerovho kartelu, tunajší bolševici; preto Rockefellerovská frakcia teraz robí všetko, čo je v jej silách, aby jadrovej vojne zabránila.

Súčasná orientácia Rockefellerovho kartelu proti jadrovej vojne vytvára určité dočasné spoločné záujmy medzi ním a Ruskom; ako však noví ruskí vládcovia veľmi dobre vedia, nevyplýva to zo žiadneho veľkého morálneho pohľadu Rockefellerovskej skupiny. Pre Rockefellerovcov je to teraz čisto otázka praktickej nevyhnutnosti.

Rusi považujú Spojené štáty za rozdelený dom a toto rozdelenie využívajú tým, že opatrne spolupracujú s Rockefellerovcami. Ich prvoradou prioritou je zbaviť svet smrteľnej bolševickej hrozby úplnej, dokonca samovražednej jadrovej vojny; keď sa to však podarí, vedia, že jedného dňa príde čas zúctovania s Rockefellerovým kartelom.

Rockefellerovská skupina svojou novou propagandou proti jadrovej vojne smeruje ku konkrétnemu cieľu. Tým cieľom je obnovená moc — moc, ktorá ich priblíži k ich starému snu o SVETOVEJ VLÁDE. Tunajší bolševici nechtiac vytvorili úrodnú pôdu pre novú mocnú Rockefellerovskú protivojnovú kampaň. Takzvaná Reaganova administratíva sa pod bolševickou kontrolou stala takou bojovnou, že ľudí desí. Rockefellerovská protivojnová kampaň má tento skrytý strach využiť ako nástroj moci.

V týchto dňoch je vo vzduchu cítiť vojnu. Falklandská kríza tento pocit ešte zosilňuje. Rockefellerovský propagandistický aparát teraz pripravuje pôdu pre argument, že vzdanie sa zvrchovanosti je jediným spôsobom, ako sa vyhnúť vojne. Pripravuje sa určitá nová superorganizácia Spojených národov, ktorá má túto úlohu splniť. Bude mať zuby! Podľa súčasných predstáv bude nová organizácia sídliť vo švajčiarskej Ženeve. Pracovný názov, hoci sa môže zmeniť, znie „Svetová rada pre nešírenie jadrových zbraní“. Plánom je vytvoriť ju ako výsledok zmlúv o nešírení jadrových zbraní, no jej skutočným účelom bude používať strach — strach z vojny — na ovládanie nás všetkých.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som podal správu o dôvodoch takzvanej krízy okolo Falklandských ostrovov. Kríza vypukla pre tajné námorné zariadenia na južnej pologuli ovládané bolševikmi. Tie boli napadnuté spoločnou akciou Rockefellerovho kartelu a Rusov v snahe spomaliť harmonogram jadrovej vojny. Útoky boli úspešné, ale ich dôsledky sa ešte len ukážu. Jedným dôsledkom však je, že Kráľovské námorníctvo bolo teraz vtiahnuté do pasce. Britské Waterloo na mori môže byť veľmi blízko.

Priatelia, o kontrolu nad našimi Spojenými štátmi zápasia dve frakcie — Rockefellerov kartel a bolševici. Líšia sa štýlom, ale obe sa nás snažia ovládať prostredníctvom strachu. Ak sa máme niekedy povzniesť nad ich úskoky, musí to byť mocou nášho Pána Ježiša Krista, našej jedinej nádeje. Ako nám hovorí Písmo, náš Pán „...nám nedal ducha strachu, ale moci, lásky a zdravej mysle“. Musíme sa naučiť viesť mier. Ako náš Pán vyhlásil už dávno: „Blahoslavení tvorcovia pokoja, lebo sa budú volať Božími synmi.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.